

Griselda - passat

L'Alba no volia el cotxe però en Maurici s'hi va entossudir. No els recordo negociant. Sempre era silenci, o bé crits. Com que ella gairebé no hi puja, conserva l'olor de nou i no pas de perfum o tabac. A mi m'agrada. És alt i fort, com l'home que podria venir-me a salvar. Ell l'agafa sovint, sobretot des que ens vam instal·lar en aquest final de món. Fa xisclar les rodes sobre el fang com l'adolescent que no va ser i no torna fins que és massa tard. Jo sé on va. L'Alba no, però tampoc no pregunta. Mai no ha estat el seu estil. Tampoc abans. Les paraules només omplen els silencis, em va dir un dia. Jo era petita i no se'm va acudir la rèplica que ella hauria volgut. De fet, ben mirat, tant temps després encara no he sabut trobar-la.

Va ser ell que va descobrir aquesta casa. Va convèncer l'Alba que només ens en sortiríem aquí, enlloc més. La va dur al llac i va mostrar-li com els pics bessons tremolaven reflectits a l'aigua, solemnement curulls de blanc. Van passejar esbufegant pel camí rost que no arriba mai a l'ermita i van seure a l'alçada de la cova nova, des d'on diries que el poble és una joguina, potser un record. Ella es va encendre una cigarreta i ell no va dir res. I aleshores sí, aleshores la va portar aquí. La fusta del terra crepita vora la llar de foc que ha après a grinyolar. Els prestatges,

per omplir. La caixa de discos, que ja és al mateix racó, bruta de pols. Devia triar Coltrane i imagino que van acabar dalt de tot, a la golfa. Fent l'amor a la seva manera, a corre-cuita i en silenci. Quan l'Alba m'ho va explicar ningú hauria dit que tot fos cosa d'en Maurici. Ell les sap fer, aquestes coses.

Vaig venir plorant el viatge sencer, la qual cosa és comprensible si tenim en compte que plorava a totes hores. Ella s'havia adormit i ell em parlava pel retrovisor com si no passés res. Quan en vaig tenir prou, vaig tancar els ulls i, exagerant un badall, em vaig estirar. No obstant això, ell va continuar xerrant pels quilòmetres dels quilòmetres, amén. No va ser fins que qualsevol indici de civilització s'havia esvaït, fins que el bosc semblava que no es podia espessir més, fins que el camí havia quedat absolutament desdibuixat, que va aparèixer aquesta casa —paisatge del mateix paisatge— i la seva veu es va aturar. Va apagar el motor i es va quedar assegut, amb les mans al volant, com si no sabés del cert si estrenar o no aquesta nova vida. Finalment va obrir la porta. Va fer anar un comandament que convertí la nit en dia i va arrossegar aquesta mateixa maleta immensa cap a l'interior.

—Com ha anat, doncs, el vol? Heu menjat alguna cosa?

Alba - passat

Després de l'accident, el dia que vam saber que el pare havia mort i a la mare li quedaven hores de vida, vaig entrar per primera i última vegada al box número tres d'aquell hospital sinistre, amb l'esquena encongida i les mans gelades.

La mare em volia veure a mi sola, i no només perquè ens acomiadéssim. Ella a penes podia parlar, i quan ho feia, les ferides de mort li distorsionaven les paraules, que sortien com podien entre sospirs resignats i laments de dolor. S'estava acostant a la foscor plenament conscient de l'implacable no retorn.

Aquell dia, la mare em va fer prometre que sempre cuidaria i protegiria la meva germana petita.

Entre la Griselda i jo hi havia massa diferència d'edat com per a mantenir una relació fraternal a l'ús. Quan ella va néixer, jo ja passava la vintena, i la il·lusió de tenir una germaneta amb qui jugar feia temps que s'havia esvaït. Tampoc no la considerava una mena de filla postissa. En aquells moments no se m'havia despertat l'instint maternal. O potser és que ella no m'ha inspirat mai cap sentiment. Sempre la vaig considerar una estranya, una intrusa que havia aparegut a les nostres vides de manera inesperada per a usurpar la condició de filla única que

durant tants anys havia ocupat jo. I la història –tot i que aleshores encara no ho sabia- es tornaria a repetir.

No me l'estimava gaire, la Griselda, ja ho he dit, però me'n sentia responsable, i tal com li havia promès a la mare, me la vaig endur a viure amb el Maurici i amb mi. En aquella època encara sentíem desig l'un per l'altre. Fins que ella ho va desbaratar tot amb la seva presència silenciosa i tèrbola, que no he sabut mai si amagava un excés d'ingenuïtat o una astúcia malèvola i destructiva. Fos el que fos, el cert és que el Maurici cada cop la mirava més a ella i em feia menys cas a mi. Entre tots tres s'havia establert un corrent subterrani silenciós carregat de retrets, desconfiances i missatges subliminals que mai no afloraven a la superfície, però que ningú de nosaltres ignorava. Ni tan sols la Griselda, per més que ho volgués dissimular sota l'aparença de nena indefensa i solitària.

Mai no he arribat a treure l'entrellat sobre l'autèntica naturalesa de la seva relació. Potser no ho vull saber. En aquell moment, l'assumpte hauria estat delictiu i segur que a mi m'haurien acusat d'encobriment. De res valdria dir que la Griselda era una típica Lolita de manual i el Maurici un immadur que vivia la seva adolescència a destemps.

Sempre he pensat que aquella caseta del llac que el Maurici va insistir tant a comprar, l'havien escollida ells dos per a fer-la servir de refugi, un amagatall

perfecte per a fer realitat les mútues fantasies sense que importés gens ni mica la meva trista persona. Això ho vaig deduir jo, és clar, perquè la versió que el Maurici em va vendre era una altra de diferent, carregada de bucolisme i de segones (i fins i tot terceres) oportunitats de revifar allò que ja era mort i ben mort. La separació, però, era del tot impensable perquè deixar-me a mi li hauria representat també allunyar-se d'ella, almenys mentre fos menor d'edat.

Aquell dia, quan vam aparcar el cotxe davant la casa del llac, en aquell paratge solitari (i m'atreviria a dir que també premonitori), ja s'havia fet de nit. El Maurici, exultant de felicitat, vés a saber per quines dolces promeses de la Griselda, va saltar del seient amb agilitat i va deixar la maleta a terra, sense parar de somriure i de fer graciets.

-Entra tu, Maurici, i agafa la maleta. Nosaltres ho farem de seguida -li vaig dir.- La Griselda ens va mirar desconcertada, primer a mi, després a ell. Sempre era ell qui li donava la conformitat!

No dèiem res cap de les dues. Vam fer un tomb pel poble, massa petit i massa idíl·lic tenint en compte les enormitats que m'anaven passant pel cap. Després ens vam dirigir cap a la muntanya. La foscor i la grandària impressionaven; només se sentia el vent i algun grinyol que semblava venir del més enllà. Érem davant d'un penya-segat, i un mussol que s'estava damunt d'un arbre ens fitava amb

indiferència. Potser amb algun punt de tafaneria una mica estrany en una bèstia que, a més, era aliena a les meves cabòries. I vull creure que també a les de la Griselda.

Vaig agafar-la per les espatlles; semblava sorpresa, espantada i tot. Començava a dir-me coses incoherents, com si després de tant de temps de silenci necessités buidar el pap, igual que un condemnat a mort a qui ja tant se li'n fa tot i es nega a anar-se'n sense abocar tota la seva amargor, i que sigui un altre qui la carregui.

–Griselda, calla!– li vaig dir mentre li oprimia les espatlles–. No recordes que les paraules només omplen els silencis?...

Maurici - futur

I estic aquí amb les dues criatures, tant semblants i alhora tant diferents, van néixer en poc més de 24 hores de diferència, les dues aquí a la cabana, una temeritat, en sóc conscient ara, sense cap tipus d'ajuda, sense tenir-ne ni idea, l'ambulància no va arribar a temps per fer-se càrrec de l'Alba, jo ignorava que es tractés d'un embaràs de risc, no li vaig permetre baixar a la ciutat a fer-ne el seguiment i molt menys per parir, no me'n refiava, gens, m'hauria denunciat, la Griselda era una nena.

Recordo l'Alba inflant-se els darrers dies i la veu de la Griselda avisant-me que la portés ràpidament al metge, que no era normal, cada vegada més letàrgica, fins que van arribar les primeres contraccions i els primers crits. No ho podia suportar, vaig marxar a caminar després d'avisar l'ambulància.

Vaig tornar en sentir les sirenes, l'Alba era morta damunt del llit, la criatura plorava, la Griselda plorava, se la van voler emportar però ella s'hi va negar; es van pensar que era més gran, semblava més gran; van deixar el nadó al seu càrrec, al meu càrrec, i es van emportar el cos de l'Alba.

Poques hores després començaren els xiscles de la Griselda, parí ràpid i sense complicacions, es feu càrrec de la situació d'una manera admirable, alletà ambdues criatures com si fossin germanes, els donà nom i en tingué cura.

Al cap de pocs dies es va dirigir cap a mi per dir-me que mai de la vida esmentés a cap de les dues el nom de l'Alba ni la seva existència, mai ho podrien entendre i els causaria un trauma difícil de superar, ella se'n faria càrrec com si fossin bessones: eren bessones.

També em va avisar que no em tornés a acostar mai més a ella, que el meu paper era purament testimonial, no em podia negar la paternitat de les nenes però m'havia perdut tot el respecte, només esperava de mi els recursos econòmics per sobreviure fins el dia que ella decidís.

Han passat els mesos, i, quan miro les nenes, en les dues veig l'Alba, la seva imatge és com un tel damunt dels meus ulls, no puc foragitar-la.

La Griselda em comunica que ha arribat el moment, que se'n van, que no les tornaré a veure mai més de la vida, que no les busqui o em denunciaran; sento el cotxe que marxa, em quedo assegut al terra fred, recolzat a la paret de l'entrada de la cabana.

Griselda - present

Les paraules només omplen silencis. Totes les paraules? Paraules com amor, estima, afecte, odi, rancor, enveja, soledat... també? Per què no em deixes dir-te'n unes poques, unes quantes per sincerar-me amb tu? Després de tant de temps de silencis, necessito buidar el pap, igual que un condemnat a mort a qui ja tant se li'n fa tot i es nega a anar-se'n sense abocar tota la seva amargor. Sé que t'estàs adonant del meu esforç per aclarir l'espessa boira que tant de temps hem viscut, i sé que m'estàs defugint, que em negues l'oportunitat de salvar-me i, potser, de salvar-nos totes dues.

És cert, has tingut cura de mi, però no m'has estimat, mai. De vegades he vist en tu l'esforç que et suposava la meva presència, les penes i treballs que feies per suportar-me i, fins i tot, d'acceptar-me en la teva vida. L'encomana de la mare, l'has complida ben bé, però mai no m'has deixat entrar en el teu món, sempre a distància; t'has creat una cuirassa que m'ha impedit d'acostar-me a tu. Hem viscut juntes, però en parcel·les diferents. Inclús vas assenyalar els espais de la casa com a compartits i privats quan jo encara era una nena petita. No m'has deixat mai entrar en les habitacions que tu vas triar com a pròpies. I jo necessitava estima, compartir espais, viure amb algú, i no simplement viure al costat d'algú. El Maurici ha dit que aquí, en aquest racó, ens en sortirem tots tres. Ha pensat en els cinc? Ell? Sempre negant les responsabilitats.

Ara, amb aquesta nova vida que porto a dins, voldria acostar-me a tu, a tu que en portes una altra també, i tots sabem de qui són filles, les dues! Em fas por (Quina tristor tenir por d'una germana!). Els teus ulls tèrbols defugen la mirada dels meus i no t'atreveixes a mirar-me de front, i noto surar en l'ambient una amenaça. Estàs pensant en apartar-me per sempre del teu costat, sense una explicació?

He arribat a pensar que fins i tot desitges la meva mort, fer-me desaparèixer per sempre. I aquest és el moment: seria simplement un accident. L'estat en el que em trobo és el causant d'aquestes imaginacions? O és que tu saps molt més del que

pensem els altres i estàs decidida a tot? Jo sí sé moltes coses, però tu no vols sentir-me-les dir. Aquesta passejada, aquests moments a soles, amb el Maurici allà lluny vora la casa del llac, pensava jo que servirien per a obrir-nos una a l'altra, només una escletxa en les nostres closques. Però veig que no.

Calla, Griselda. Les paraules només omplen silencis. Em fa por que estigues al meu darrere, agafant-me per les espatlles, estrenyent els dits i fent-me mal, el penya-segat als meus peus... Sé que la temptació t'està rondant per uns instants pel cap. Potser això sigui el millor per a tots. Va, sigues forta! Acaba d'una vegada amb tot això... o, quan passi aquest moment de feblesa, em sentiràs! Les meves paraules, no només ompliran el silenci, sinó que et foradaran el cap de part a part!

Alba - futur

No he complert la meva promesa, mare, no he pogut.

És que això de negar-se a prometre cuidar algú, sobretot si t'ho demana la teva mare que s'està morint, és una mica complicat. I es fa i punt. Ara, haver d'estimar a algú ja és una altra cosa. Estimar algú no és una cosa que es pugui

prometre. Almenys, no s'ha de prometre. Jo ho vaig fer i no ho he pogut complir. Però no t'ha d'estranyar. A tu no, mare, a tu no.

Perquè això és el que ens passa a les dones d'aquesta casa: ens agrada reproduir-nos. El teu part, mare, també va ser especial: vint anys sense tenir família, l'àvia, i sense proposar-s'ho ningú, arriba l'oncle Fèlix i de seguida tu.

A mi em vas tenir aviat, però com que mai no éreu a casa ... I et donen la prejubilació, que era per descansar i fer-te una mica amb la família, i només se us ocorre un últim viatge: un mes i escaig a la Xina. Amb els vostres cinquanta anys acabats de fer i dos anys de gestions d'amagat per tornar amb la Griselda. Però arriba i us n'aneu, els dos. A un viatge més llarg. I jo amb vint anys gairebé sense estrenar, criada entre cotons, que me'ls posava ... l'oncle Fèlix era qui me'ls posava.

No mare, no cridis ... Jo tampoc no he pogut. Les dones d'aquesta casa no criem fills. Ni germanes.

La Griselda és diferent. Haver nascut a la Xina la fa diferent. Venir a Catalunya després de viure un any en un d'aquests orfenats d'Informe Semanal la fa diferent. El ser "la xineseta" al Barri de Gràcia la fa diferent. Però sobretot la fa ser diferent aquest cor que té, que no s'assembla ni al teu ni al meu, mare.

Les dues bessones d'ulls blaus creixeran millor fora de Gràcia. I fora del poble del Maurici, que hi posava interès, però no té coneixement ni capacitat per atendre ningú.

Sí, mare, hi estarem pendants les dues. Fixa't com ens vol, la boja, quina làpida tan bonica ens ha posat. Marbre blanc, lletres negres. Dues dates... Un goig!

Maurici - passat

Per a Maurici l'estança a la casa del llac amb les dues dones era una mena de joc mai imaginat. La nit de l'arribada es trobaven suficientment cansats per fer res més. Les dues dones havien acudit amb avió, mentre que Maurici havia anat amb cotxe amb tots els embalums i les havia recollides a l'aeroport.

Maurici s'havia enamorat d'aquell lloc durant un cap de setmana d'esquí que havia fet amb els amics. Tot li semblava de somni: la casa a la vora del llac, les praderies herboses, d'un verd que omplia el cor plenament, una aigua de puresa extrema que feia d'espill dels canvis celestes i unes muntanyes circumdants magnífiques, que incitaven a llargs passejos.

Adorava el lloc i adorava les dues dones, i això només el dotava d'energia i d'imaginació. De la primera no podia en prescindir, la trobava del tot necessària en la seua vida, la companya habitual en les seues rutines, la dona amable que tan bé el comprenia i que li permetia capricis i extravagàncies. Mentre que la segona dona, molt més jove i inesperada, li havia fet tornar el foc de la joventut. Sense saber com, havia començat a veure-la com una dona i a penes era una adolescent. La seua sola presència li feia venir una tibantor incòmoda que no sabia com ocultar davant d'Alba. Maurici sabia que la convivència en trio és complicada. Ja havia patit alguna situació semblant de jove i sabia que hi ha efectes col·laterals, de conseqüències imprevisibles. Però això ara, en la seua posició, li resultava tremendament excitant. I Griselda era una xicona submissa que es deixava fer amb delectança.

A l'endemà de l'arribada, Griselda va estrenar amb la seua nuesa les aigües del llac. Després es va tombar a l'herba on lluia ostentosament el seu cos groguenc i pletòric. Des del porxo, Maurici, fent com que llegia, observava l'exhibició de complaença de la jove.

Passaven els dies i, progressivament, Maurici es veia més i més pendent de Griselda. Desitjava passar al seu costat, sentir un fregament, fer-li un petonet, ajudar-la a pujar una roca, qualsevol cosa que els permetia el contacte. Ella també el buscava. La corrent entre ambdós augmentava, fins que una nit, en la quietud del

son d'Alba, sota el porxo, la va posseir com un boig: havia rebentat el volcà i el magma del desig havia de continuar rajant. Després van tenir moments de febre grandiosos, agitats per l'alarma de ser descoberts. D'aquesta manera i durant un temps, van ordir l'estratègia de la dissimulació i de l'ocultació del plaer. Però la nova situació va ser una catapulta incontrolada.

A pesar dels seus afanys, s'adonava que Alba percebia una estranya corrent elèctrica en l'ambient, que l'alterava i que s'esforçava per pair. La seua relació amb ella no passava de ser amable, tan amable era que ja no discutien per res. Ell procurava donar una imatge de normalitat a la seua alegria, estava més pendent de certs detalls que abans, tot i que, paral·lelament, la personalitat de Griselda havia sofert alguns canvis significatius i això el preocupava. La jove havia crescut, tenia opinions i gustos que abans eren invisibles i que, en certa mida, desequilibraven les jerarquies antigues entre els tres. Perseguint una aparença de normalitat totalment artificial, l'Alba va quedar embarassada. Al cap de tant de temps sense voler descendència, ara pensava que la maternitat d'Alba seria una sortida, la fugida cap avant que la faria callar.

Tots tres van celebrar-ho amb grans mostres d'il·lusió. Una il·lusió en sentit ple, ja que, per a cadascun d'ells, era una manifestació superficial de l'alegria, perquè en poques setmanes es va fer evident un altre embaràs, el de la discòrdia. Amb

l'embaràs de Griselda van veure que el futur dels tres s'ensorrava com un miratge; i els dies que seguiren van ser de dolor, de patiment i d'assumpció.

Alba - present

Des que varem arribar aquí, a aquesta cabana allunyada de la civilització, s'ha sentit cada vegada pitjor. I no ha estat només físicament, sinó psicològicament. L'embaràs hi ha influït, però no només ha estat això, no. És precisament per això que s'ha negat a anar al ginecòleg, malgrat les molèsties i la por que sentia. La situació que arrossegava des d'abans i que ha anat enrarint-se a mesura que han transcorregut els dies en aquest indret, la fa davallar per camins mentals insondables, insuportables. El Maurici!, ell havia predit que aquí se'n sortirien, els tres. Però els escassos moments de companyia i les converses amb la seva germana petita no han fet més que agreujar la seva angoixa, el seu desassossec permanent.

Ha pensat, de debò, en la mort de la germana? Sí, això sí; no només hi ha pensat sinó que l'ha desitjada. Però (no gosa ni pensar en el mot exacte) ho provocaria ella, l'Alba? No pot enganyar-se a si mateixa, perquè sí li ha passat pel cap. El verí de les paraules de la germana petita en dir-li de qui és el fill que espera

també ella, li han emmetzinat el pensament i el cor. Ara ha d'assumir que, de vegades, les paraules poden fer molt mal, poden actuar per elles mateixes, poden convertir la indiferència i el desamor en odi i molt més... Ara, la Griselda (la germana, la qual havia promès a sa mare cuidar) és la seva enemiga.

Què s'havia pensat el traïdor del Maurici? Egoista, mentider, cínic, s'havia burlat de les dues; les havia utilitzades per al seu benefici. Com podia pensar que els tres, després del que ell ha fet, podrien conviure tots plegats, per molt paradisiac que fos l'indret al que les havia portades. ¿No havia de pujar tota la merda a la superfície per molt que intentés d'amagar-la?

A cada moment, inexorablement, les hemorràgies i el dolor van en augment, es fan més i més insuportables. A ells, la Griselda i el Maurici, els defuig. La por la tenalla i el neguit la fa vagar pels paratges del voltant de la casa, com una somnàmbula amb el cor encongit i la mirada perduda en l'horitzó.

I és a la vora del llac d'aigües límpides i plàcides on sent que la vida i tot el seu odi se li escapen, definitivament, comes avall.

Maurici - present

Ara tot són queixes i males cares, però prou bé que ho sabia, l'Alba, que jo no era un home convencional dels de sabatilles, gos i apartament a la platja. Ja canviaràs, em deia, i jo sabia que no, que hi ha coses que no canvien mai. I li ho deia, i ella reia i feia que no amb el cap, com si estigués tractant amb una criatura.

Les coses tal com són: l'Alba no ho ha conegut tot sobre la meua vida, però també és cert que ha disposat d'elements suficients com per haver-ne intuït certs detalls. Si més no, alguna sospita segur que deu haver tingut al llarg dels anys; altra cosa és que faci el paper de l'estruç i sigui incapaç d'entomar la vida com ve. No oblidem que quan vam començar la nostra peculiar relació (que ella s'ha entestat a revestir de domèstica vulgaritat petit burgesa), jo estava embolicat amb altres tres noies amb qui, en total, ja havia tingut, per aquella època, quatre fills (seré sincer: d'aquest últim punt, a l'Alba, no li n'he parlat mai, per bé que sempre he tingut la sensació que ella n'ha sigut més o menys coneixedora).

El que ara l'ha tret definitivament de polleguera ha estat això de la Griselda. Què volia què hi fes, jo, si em planta al davant una mossa que és una versió d'ella mateixa amb vint anys menys? I encara que m'estigui malament dir-ho, la germaneta és molt més exuberant que no pas ella (que, tot i ser maca, mai no ha

sigut de formes rotundes). La Griselda, amb les carns tibants i el cos adolescent, mostrat i oferit sense el mínim rastre d'impudícia, em va fer perdre l'oremus des d'un bon principi.

És la meva germana petita i és menor d'edat, em deia mentre somiquejava. I què? ... al cap i a la fi és una dona! O no? Jo no en tinc cap culpa si el desig i la legalitat vigent no van de la mà, o és que potser les imposo jo, les lleis?

Suposo que l'embaràs, o més exactament, els embarassos, l'han acabada de desquiciar. Ho comprenc, no sóc cap monstre, jo; però per mi, això no representa cap novetat: amb aquests dos que vindran, ja seran deu, els fills que he engendrat fins ara.

La meva vida és força complicada: els deutes i les demandes de paternitat se m'acumulen com mai, i només em falten aquest parell barallant-se per mi i reclamant la meva atenció, com si jo no tingués problemes més greus. Coil, que m'hi jugo la pell. De fet, no va ser cap altre el motiu principal de venir a aquesta idíl·lica i apartada caseta del llac: calia que em fes fonedís i em retirés de la circulació urgentment, i no com es pensen les dues beneïtes, amb les seves idees de novel·leta rosa barata, que encara creuen que era un intent d'arreglar no sé què entre nosaltres. I mira per on, no ha servit de res: els creditors m'han enxampat, hi

ha quatre dones que em tenen localitzat, i a sobre, l'Alba i la Griselda no acaben de digerir que els seus respectius fills seran germans i cosins alhora. Ves quina cosa!

Sóc un vitalista i no en tinc prou amb una vida; necessito viure'n moltes i generar-ne més per tal que els meus hereus expandeixin l'essència única del Maurici, que sóc jo, i continuïn el meu llegat vital. Ara, però, he arribat al límit i novament he de posar terra pel mig. Aquest cop, definitivament. Per això m'afanyo a fer l'equipatge, ficant amb presses les peces de roba i els objectes de plata, regal dels sogres pel nostre casament, dins d'una bossa que, per les discretes dimensions que té, els passarà desapercebuda. A fi de comptes, estan acostumades a veure'm marxar durant temporades més o menys llargues, confiades en què sempre acabo tornant a aquesta mena de llar conjugal a tres bandes.

Confesso que si no hagués estat per la novetat de la juvenil presència de la Griselda i les sensuals turgències del seu cos, ja faria temps que hauria tocat el dos d'aquí. El moment ja ha arribat. Ara mateix, a banda de les altres preocupacions que m'assetgen, això ja no hi ha qui ho resisteixi; sempre he procurat fugir de les situacions dramàtiques, i aquesta sembla escrita pel més embogit dels guionistes de culebrots.

Quan em sigui possible, miraré de conèixer-les, aquestes dues petites tan inesperades com inoportunes (s'ha confirmat que són nenes. Les dues!). Potser

tindran uns anyets quan ho pugui fer, però segur que em reconeixeran: la sang és la sang. Des d'ara em comprometo amb mi mateix a tenir-ne cura. A la meva manera, és clar!, que jo no sóc un pare de família a l'ús. I també elles, com la resta dels meus fills, ho hauran d'anar assimilant a poc a poc.

El que més greu em sap ara mateix és que l'Alba s'haurà de fer càrrec de l'hipoteca d'aquesta casa del llac on tantes esperances vanes hi té dipositades. Ja són tres mesos sense pagar-la, i molt em temo que si no millora radicalment la seva situació econòmica, no trigaran gaire a desnonar-les totes quatre.

Griselda - futur

Ell mai no tornarà a veure-les, ni a elles ni a mi. Aquest avió ens deixarà per sempre lluny del seu abast. Al Maurici, ja no li plorarem més. Tampoc ningú no provocarà mai més el meu desig de ser una més en una cultura en la qual em deien quina bellesa, com de tranquil·la, suau i dolça sembla, quan en realitat pensaven que era ben estrany el meu físic; que poc espavilada i submisa he estat!

I no és que vagi a oblidar-me del paisatge urbà de la meva infantesa, ni d'aquell en què la meva esperança es va convertir en una espessa boira en què ja no distingia llac, muntanya, casa, germana, son, desig. Capritx del Maurici.

Recordaré, en mirar les meves dues precioses nenes, l'Alba, la qual jo estimava amb totes les meves forces, a qui donava suport, imitava, defensava i secundava en tot allò que feia. Ella, i tot el que l'envoltava, era la meva única connexió amb un món aliè. I encara que sé que no hi va haver correspondència, me l'estimaré sempre.

Ja no hi haurà res més de nou, ni d'ella ni del covard i trampós del Maurici. Sento respirar en les dues nenes el passat, però ja no em farà mal. Al contrari, aquesta respiració serà la millor música a la qual jo posaré melodia dia a dia.

Anirem lluny, on la incomprensió es difumini en l'allargat cel que anem a travessar.